

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Dilingæ, 1686

Manè, Doctrina practica. De causis ruinæ Religiosorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60052)

gōne abutar miser tam longâ patientiâ Tuâ? Ideòne Tu bonus, ut ego sim malus? O amor infinite, quomodo amplius deseram Te? Si vides me aliquando peccaturum, fac, ut pro illo momento à Dæmone infidear, aut pœnas inferni patiar, antequam peccem, & tam diu patiar, donec pertranseat momentum, quo peccaturus eram.

In fine dices Pater, & Ave, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore matutino diei secundæ relegenda.

De Causis ruinae Religiosorum.

EA est mundi hujus volubilitas, tantumq; vitæ nostræ mortalis infortunium, ut etiam ij, qui Deo serviunt, interdum non sint stabiles, & in Angelis suis Deus reperiat pravitatem, candidique Nazaræi super carbones denigrescant, & qui vescebantur in croceis, amplexentur stercorea, & qui stabant, aut stare videbantur, miserrimè corruant. Quo infortunio, ne & tu, Religiose, involvaris, pervide in his Exercitijs causas miserabilium ruinarum in Religionibus, & ex Religionibus, ut ijs perspectis easdem devites.

Prima igitur ruinæ Religioforum, in Religionibus & ex Religionibus, causa est, quam adumbravit Christus in *ædificata Domino super arenam sine fundamento, cujus ruina facta est magna, postquam descendit pluvia, venerunt flumina, & flaverunt venti, Matt. 7. Luc. 6.* Causa, inquam, ruinæ est, non jactum aut non bene jactum in Novitiatu Religiofitatis fundamentum; non radicans horror omnis peccati, præsertim mortalis; non penitus abstractus à sæcularibus desideriis animus; non inducta mortificationis internæ externæq; auiditas, seu fames & sitis crucis; non impressæ cordi rationes æternæ; non stabilita rerum spiritualium æstimatio; sub exteriori solùm modestiôlâ, tanquam sub cineribus dolosis, mundani conservati igniculi, & propter metum, perpetuamque tot superiorum vigilantiam, protractum utcumque tyrocinium, ex quo vix pedem miser religiosus extulit, & ecce idem, qui fuit ante ingressum religionis, comparat, interdumque pejor; hinc sensim sine sensu deterioratur, sæcularescit, ineptus Religioni redditur, ac corrumpit. Si coram Deo, Religiose, judicas, te non solidum in Novitiatu posuisse fundamentum, nec in petra ædificasse, sed super arenam, adhuc corrigere datur; optimè enim nôsti, quid à te requirat Deus, quid conscientia, quid Religio, quid institutum, quid inspirationes DEI.

Al.

Altera ruinae Religiosorum causa est, quam Christus objecit Angelo seu Episcopo Ephesinae Ecclesiae dicens, *Apoc. 2. Habes adversum te, quod charitatem tuam primam reliquisti.* Causa ergo est, recessus à primo Novitiatus fervore, seu intepescencia, principaliter ex malo & infructuoso usu Orationis ac Meditationis orta, dum ad eam praeparatio, aut non instituitur, aut miserè instituitur, dum non suo tempore peragitur, decurtatur, tandemque etiam omittitur. Sic dum in Meditatione non exardescit ignis, noxiè tepescit animus, tædium fastidiumque rerum spiritualium introducit, vita ipsa religiosa desipit, ad ultimum teporis gradum devenitur, & ruina subsequitur; tepidorum enim, tam medicina quàm poena, non est nisi gravis ruina. Cave igitur, Religiose, causam hanc ruinae, atque ita obfirma animum, prout obfirmaverat Princeps Theologorum nostrorum, P. Franciscus Suarez, qui dicere solebat, se malè totam scientiam suam, tot annis quaesitam, perdere, quàm horam unam orandi, consuetam in Societate, intermittere, ut perhibetur in vita ipsius, praefixâ Tomo de Gratia.

Tertia ruinae Religiosorum causa, est praecedenti proxima, & ex ea profluens, quam exprobravit, licèt in graviore materia, Jacob Patriarcha filio suo Ruben *Gen. 49.*

Effusus es sicut aqua, non crescas. Effusio nempe ad exteriora, & captatio ultronea distractionum, conversationum, solius tædii vitandi causâ, ingerendo se in negotia non necessaria, spontaneè & non ex obedientia; per talem ad exteriora effusionem dissipatur spiritus, interna negliguntur, in via Dei non sumitur incrementum, nec proficitur, sed tandem deficitur & peritur, atque in ruinam itur. In quæ mala ne devolvaris, Religiose, attende tibi & religiositati: est, quod agas circa animam tuam! Æternitatis negotia habes; age, quod est muneris officiique tui; cætera Deus non requirit à te. Si cogitis ad exteriores occupationes, commoda te illis, non dona, idque ex parte solùm, & non totum; tecum autem intus habita, cubiculum ama, & amabit te amator solitudinis IESUS.

Quarta ruinæ Religiosorum causa est similis illi, ob quam corruit Lucifer, nimirum appetitus excellentiæ propriæ, defectusque humilitatis, ex quo oritur æstimatorio sui ipsius, fuga omnis contemptus & neglectus; jactatio nobilitatis, doctrinæ, aliorumque talentorum; desiderium & procuratio eminentiæ, prælationisque supra alios, officiorum honoratorum, mansionis commodioris; indignatio, dum alij præferuntur, muneribus speciosis applicantur, vel ad
res

res magnas gerendas, ad altiora docenda, &c. indignatio quoque ob non habitum suū respectum ob labores suos, &c. Ex indignatione oritur amaritudo animi, & insipida vita in Religione, & tandem ejusdem desertio. Ob talem excellentiæ propriæ appetitum corruit olim in Provincia nostra, circa ann. 1630. quidam, qui cū coram Generali Exercituum Duce Koniecpolski concionatus esset, hanc ab eo laudem tulit: *Egregius esset Prælatus, si Religioni non esset obligatus*: hoc encomiō auditō, Societatem deserere decrevit, allégans inopiam Parentum, ad quam sublevandam jure naturæ teneretur. Collegium Cracoviense in eorum sustentationem sexcentos florenos obtulit: sed ille reperit alium prætextum, asserens, se ante ingressum Societatis fuisse Monachum, atque ita dimissus, rectā Barum ad Koniecpolski Ducem discessit; ad quem non admissus, id solūm responsi tulit, se Patrem N. N. Jesuitam nōsse, & illum amare; alterum verò non nōsse. Sic miserè deceptus; ab Episcopo Camienecensi Piaseki aliquod exiguum Beneficium impetravit; deinde P. Rectorem Camienecensem adiit, usus ejus operā in iterata admissione ad Societatem; re tantisper dilatā in desperationem incidit, & quadam die, dimisso à se famulō, cultrum atripuit, decémque ictibus cū pectus

laciâisset, animam efflavit, extra locum
sacrum sepultus, qui terram Sanctam, So-
cietatem, Prælaturæ causâ deseruerat.

Quinta ruinæ Religiosorum causa est,
quam exprimit Deus *Osee 7. Comederunt
alieni robur ejus, & ipse nescivit*: nimis Li-
bera & incauta conversatio cum sæculari-
bus; de fide enim est, cum sancto sanctum
fieri, cum perverso perverti: ergo & cum
sæculari incautè conversantem, sæcularem
fieri, certum est. Et quidem interdum ad
hanc conversationem deveniunt Religiosi
ex tædio solitudinis & silentij, interdum au-
tem ex occasione bona, ratione Missionum,
Confessionum, eleemosynarum; sed paula-
tim contrahitur confidentia, liberior agen-
di modus, communicatio secretorum, literæ
occultæ, & tandem ruina. Quid tibi, Reli-
giose, cum sæcularibus, qui socius factus es
Angelorum?

Sexta ruinæ Religiosorum, præsertim in
& ex nostra Societate, causa est, ut alia omit-
tam, fortis persuasio, quâ putat Religiosus,
se posse salvari extra Religionem in sæculo,
& quidem ibi se utiliore fore Ecclesiæ Dei,
quàm in Religione, aut ad minimum æquè
utilem. Hæc est deceptio, & captivatio ocu-
lorum diabolica: potes salvari in sæculo,
sed non salvaberis, propter præcisum Præ-
destinationis filum. Quis tu es, qui vis, ut
Deus

Deus se tibi accommodet circa vitæ statum, & non tu Deo? putas, te fore utilem Ecclesiæ Dei, & tu radicem omnis boni, voluntatem Dei, deseris. Putásne lusisse tecum Deum, dum te ad Religionem vocavit? putas quoque tibi collusurum Deum, & ad inconstantiam tuam mutaturum seriem prædestinationis suæ circa te? Nulli bene cecidit alea hæc: sta igitur in gradu tuo, & non corrues.

DIEI SECUNDÆ

MEDITATIO II.

De odibilitate peccati venialis.

Facit illius mentionem S. P. N. Hebd. 2. die 5. de tribus gradibus Humilitatis, dicens: tali illud odio haberi debere, *ut nullâ, vel humane quantæcunque felicitatis, vel propriæ mortis conditione propositâ, adducar unquam, ut culpam, licet venialem tantum, decernam admittere.*

ORATIO PRÆPARAT. &

PRÆLUD. I. ut supra

PRÆLUD. II. Pete à Deo gratiam, saluti-ferè penetrandi odibilitatem peccati venialis illudque vitandi.

Punct. I. Audi dicentem Deum, *Levit II.*

Sancti